Přibližné řešení

Případ bezděčného detektiva Oty Finka

Jaroslav Velinský

Přibližné řešení

Knihy Jaroslava Velinského
v nakladatelství MYSTERY PRESS

Ota Fink
Strašidlo minulosti
Velice dlouhé schody
Volání odnikud
Cesta pro vraha
Dívka s copem
Přibližné řešení

Augustin Veliký & spol.
Spravedlivá pistole
Mys Mrtvého muže
Hra na smrt
Mrtvý z Olivetské hory
Krvavá fontána
Malý zelený slon
(v souboru **Případy Augustina Velikého & spol.**)

Připravujeme
Zahrádka smrti
Tmavá Studnice

Případ bezděčného detektiva Oty Finka

Přibližné řešení

Jaroslav Velinský

Mystery Press
2025

Všechny osoby románu jsou vymyšlené a za jejich jednání autor neodpovídá. Právě tak i místa, kde se děj odehrává, a rekvizity v ději nepostradatelné jsou jen stylizovanými obrazy míst a věcí skutečných.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jaroslav Velinský – heirs, 2005
Cover Illustration © Jaromír 99, 2025
Book Design © Veronika Kopečková, 2025
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-751-1 (pdf)

Památce Owena Taylora

1

„Jak jsem ti tam tehdy dával hádanky," upřesňoval major Moldánek lokalizaci jistý restaurace na rozhraní Vinohrad a Žižkova.

„Aha," já na to. „A kdy byste teda moh?"

Zasmál se, ale tak, jako by se smál něčemu, na co ani zrovna moc nemyslí. „Co takhle nějak za hodinu, Otakare? Kdopak ví, kdy budu mít zase čas."

Povídám, že teda za hodinu a že děkuju.

Bylo ubrečený všední odpoledne v úterý posledního října. Před chvilkou jsem přišel z práce, něco jsem si vzal k jídlu a zrovna jsem se rozmejšlel, jestli přece jenom nemám zaskočit za Housetem, když jsme se viděli včera a sejít se měli až zejtra, protože u nich dneska prali. S tím nic nenaděláte, v každým činžáku je to stejný, ať je, jak chce, velkej; nevyužijete svůj nalinkovanej den a dalších čtrnáct dní jste odkázaný na starý vojenský dynamovky, co jste už dávno nevyhodili jen z piety, ležej ve skříni úplně vespod a neoblíkli byste si je ani ve fabrice pod montérky – ačkoli máma říká, že po tom, co je zašila v rozkroku, jsou ještě pořád docela dobrý, a co že to má bejt za dětinství honit vodu trenýrkama, který stejně nejsou vidět.

Obávám se, že jsem začal zprostředka; měl jsem začít o den dřív v úplně jiný hospodě, než je ta výše zmíněná na rozhraní Vinohrad a Žižkova, kde jsem se měl sejít s majorem Moldánkem. Ta, ve který jsem se s majorem Moldánkem sice sejít neměl, ale ve který jsem měl začít (řek bych, že teď už to musí pochopit i dvouletý dítě opilejch rodičů), je u stanice tramvaje poblíž Pragokovu ve Strašnicích a podle hostinský Stehnový se jí říká *U Dvouch stehen*, i když se jmenuje lautr jinak – ne že by o to hostinská zvlášť stála, ale Stehnová se opravdu jmenuje a vzhledem k jejím dolním končetinám je to *nomen omen*, jak tomu říká jeden můj známej vzdělanec jménem Letenský.

V týhletý hospodě maj vzadu v lokále každý pondělí sleziny čundráci z T. O. Yukon a na kvasnicovou dvanáctku a za písničkama tam choděj i další trampové z jinejch part. Mě tam před dávnejma časama zatáh kamarád z fabriky Olda Nývlt a já si zvyk tam chodit, i když skutečným trampem, aspoň jak to oni brali, jsem se nikdy nestal. Nikdo z nich to po mně taky nikdy nechtěl – snad proto, že uznávaj mý kvality jinýho druhu; tak třeba to, že jsem nejvíc ubouch na Machrově bácmetru, když jsem mu ho napřed strhnul a pak spravil a sešteloval na větší zatížení, že jsem dobrej *punčér*, že je se mnou sranda, a ještě k tomu mám tu pověst – no, o tom pozdějc. Trampský štamgasti U Dvouch stehen ostatně dokážou bejt natolik tolerantní, že na svejch slezinách od loňska vítaj i typickýho kohinóra Fandu Kelnera, zpěváka naší závodní kapely, kterej sice žádnou dobrodružnou pověst nemá (leda že mu před pár lety puberťačky říkaly Strašnickej Cortés), ale zase náramně válí na kytaru. No nic – to jen abyste si udělali povšechnej obrázek o tý společnosti i o mně; podle mý oblíbený literatury mi říkaj Biggles.

Jak už jsem se zmínil vejš, choděj tam i čundráci z jinejch part, mezi nima karlínský Modravý stíny – i když to maj přes ty kopce trošku z ruky. Seznámili jsme se s nima skoro už před rokem. Šerifskou hvězdu u nich nosí Rony, celkem ráznej kluk, ale opravdu jim

šéfuje Maky. Tahle holka je u nich nejen nejstarší, ale taky největší – a ještě k tomu se zabejvá různejma dost nezvyklejma věcma; například propaguje ženskej box a už devět let hraje na piáno.

A právě kvůli tomu piánu... aha!

Už vím, proč jsem nezačal v hospodě U Dvouch stehen. Když se Maky se mnou o tom začala bavit, to už jsme v hospodě nebyli. Jeden kamarád ze Zlatý plachty měl narozeniny, v hospodě se slavilo a dost se to táhlo – holka House měla zejtra ráno časný vstávání, protože jeli se zahradnickým podnikem do Průhonic přikrejvat na zimu nějaký vzácný roští, a tak mě tam nechala a vypadla se svým bráchou Bimbem. Přišlo mi to blbý, ale sama mě ukecávala, abych kvůli ní netrhal partu, tak jsem si holt nakonec dal říct a táh jsem to s nima až do zavření; načež se všichni najednou rozprchli a já se ocit s Maky na stanici tramvaje.

„Hele, Bigglesi," povídá mi, „ne že bych se tu sama bála – poradila bych si."

Věděla, že na tramvaj nečekám, protože to mám domů pěšky čtvrthodinku.

Mrknul jsem do okýnka jízdního řádu; hm-mm-mm, tuhle támhle... první tramvaj směr Praha jela za dvaadvacet minut. „Je mi jasný," řekl jsem, „že by sis poradila i se Žiletkářem. Jenže by sis přitom mohla vyrazit palec nebo zlámat zápěstí. A s rukou v gypsu se na piáno hraje dost blbě."

„No dobrý," řekla Maky, „seš džentlas." A protože neměla ve zvyku chodit dlouho okolo, když o něco šlo, dodala: „Když jsme u toho piána... potřebovala bych s něčím píchnout, Bigglesi."

Já na to, že nějaký piáno už jsem spravoval, třeba to v Barikádě, kde nehrálo ani jedno ef, protože do něj kluci lili pivo, aby ho oddělali, a Barikáda koupila nový; načež Maky povídá, že o žádný porouchaný piáno nejde, ale že jde spíš o porouchanou učitelku, která zničehožnic přestala dávat hodiny. „A mně se náramně hodilo k ní

občas zajít," dodala Maky. „Bejvala to náramná klavíristka, a i když já si na učitele stěžovat nemůžu, od ní jsem si vždycky odnesla nějakej fígl. Rozumíš, ona má k různejm starejm majstrům vlastní přístup, někdy třeba vymejšlí i jiný, nezvyklý prstoklady..."

„No jo," řekl jsem, „tyhlencty prstoklady –"

A Maky na to: „Nedělej si srandu."

Povídám jí, že si srandu nedělám, ale s prstokladama že jí teda těžko píchnu, protože o nějakejch prstokladech toho vím asi tolik jako o chemickejch reakcích vodíku v atmosféře Jupitera.

„Ty, hele," řekla, „aspoň víš, že tam ten vodík je; o tom zase já nemám šajna. Takže stejně snadno pochopíš, že mi nejde o ty prstoklady. Mně jde o tu učitelku. Něco se s ní muselo stát, že najednou zrušila všecky hodiny, co dávala."

„Kdy je zrušila?"

„Koncem srpna."

„Takže už dva měsíce nedává hodiny."

„Jo."

„A předtím?"

„Co – předtím? Předtím je dávala."

„Koukej, Maky," řekl jsem, „ta tvoje učitelka i s těma svejma nezvyklejma prstokladama je mi vzdálenější než Jupiter. Můžu si myslet, že toho nechala, protože ji to přestalo bavit – stejně jako si můžu myslet, že vodík v atmosféře Jupitera s tím ostatním okolo reagovat musí prostě proto, že tam je. Jenže když mám pochopit princip toho všeho, nestačí mi jenom o tom vodíku vědět."

Maky se zasmála. „Máš pravdu... nemáš z čeho usuzovat, když jsem ti vlastně nic neřekla."

Takhle to chodí, když se domlouvaj dva inteligenti. Mlčel jsem a čet si v jízdním řádu. Dost nuda, co bysme si povídali. Měl jsem studenej nos a dělala se mi na něm kapička. Vytáh jsem kapesník a vysmrkal se.

„Hele, Oto," řekla Maky, „bejvala bych se na tebe obrátila tak jako tak."

„Proč na mě?"

„Poslouchám a slyším ledacos."

„Například –"

„Mám ti to vypočítávat? Tady v hospodě to přece ví kdekdo včetně starý Stehnový."

Co jsem proti tomu moh dělat? Měl jsem pověst člověka, kterej rok co rok zdárně řeší záhadný případy, na který esenbáci nestačej. Nemělo smysl jí to vymlouvat a vysvětlovat jí, že k tomu většinou přijdu jako slepej k houslím. Nebo k piánu.

„Zbejvá sedm minut," řekl jsem.

„Jmenuje se Kocourková a bydlí na Solidaritě," řekla Maky. „Tuhle máš napsanou adresu."

Vytáhla ruku z kapsy a podala mi zahřátou účtenku z hospody. Mrk jsem na ni v mizerným světle pouliční lampy; na druhý straně bylo napsáno:

Blok F VI číslo 883, Kocourková

„Koukám, že jsi se mnou počítala už v hospodě," řekl jsem a přeloženej papírek si zastrčil mezi listy kalendáříčku s tužtičkou; tahám ho s sebou vždycky a všude, stejně jako krabičku poslední záchrany.

„Spíš jsem počítala, že venku nebudeme mít tužku a papír." Zasmála se. „Vidím, že jsem se mejlila. *Vsěgda gatóv.*"

„Pět a půl minuty," řekl jsem tak od oka a schoval kalendářík do kapsy. „Vrať se k tý učitelce."

„Je to stará paní...," na to Maky.

„Jak stará?"

„Dejme tomu sedmdesát. Takže by bylo možný i to, že ji přestalo bavit otravovat se se všelijakejma tupcema, co si myslej, že maj

talent, protože se naučili vybrnkávat *Old Man River* na černejch klapkách. Jenže se mnou dělala ráda a taky mě měla ráda. Načež najednou zničehožnic – skoro se mnou nechce mluvit, leda přes řetízek ve dveřích... Vidím, že jí to je trapný, že by byla radši, kdyby to zůstalo, jak to bejvalo...“

„Třeba se mejlíš.“

„Prdlajs se mejlím. Do lidí vidím.“

„I v tom se můžeš mejlit.“

„Já?! Já vidím do každýho jako do prázdný flašky.“ Popadla mě za knoflík a přitáhla si mě; byli jsme skoro stejně vysoký. „Například vím,“ řekla, „že Dženy je do tebe zoufale a nebezpečně udělaná a že jenom ten tvůj bídrmajerovej vztah k Houseti vás oba – teda Dženy a tebe – chrání od zničujícího milostnýho vejbuchu.“

O Dženy, tichounký a drobný černovlásce z jejich karlínský party, jsem se s Maky bavit nechtěl. Napadlo mě, že by dokonce mohla mít pravdu. „Bídrmajerovej, jo?“ řekl jsem. „A co to jako má bejt?“

„Bídrmajer,“ poučila mě, „byl romantickej sloh našich praprababiček. Nosily na prdeli honzíky a na svět čučely jako z kolena od kouřovodu.“ Třeba říct, že Maky je sice vzdělaná, ale jinak umí mluvit jako my – teda normální lidi. „Tenkrát byli chlapi tak pitomí, jako seš ty,“ dodala.

„A co Mácha?“ řekl jsem. „O tom jsem slyšel –“

„To jsou jenom drby,“ na to Maky a mávla rukou.

„Drby jsou často jedinej zdroj informací,“ řekl jsem. „Například zrovna v tom tvým případě –“

„Jasně. Mluvila jsem s pár lidma v baráku a dověděla se, že koncem srpna si tam esenbáci podávali kliku... že prej se v kvartýře u Kocourkový našla mrtvola.“

„Ježíšku! To není běžný, co?!“

„To bych řekla, že ne.“

„Hele – a to ta bába vůbec nechodí z baráku?“

„Ale jo, sem tam," na to Maky. „Vyčíhala jsem si ji, až vyrazí s čoklem, ale k ničemu to nebylo. Prej, slečno, nezlobte se, ale nic vám k tomu neřeknu. A že prej mi zavolá, kdyby se něco změnilo... Pak už se mi nezdálo vhodný na ni dotírat, tak jsem šla."

„To ses ptala, proč odkládá ty hodiny?"

„A na co jinýho?"

„Na tu mrtvolu."

Že prej jí to přišlo blbý, povídá. Ale na to prej se přece její učitelky zeptám já. Protože jinak by snad ani nemělo cenu, aby mi o tom říkala.

A já si kvůli tomu teda další den odpoledne rozmyslel návštěvu Housete v prádelně, zavolal jsem majorovi Moldánkovi, svýmu známýmu z kriminálky, a dal si s ním spicha v tý hospodě u Riegráku.

2

Něco jsem našim řek, navlík jsem se do monťáku a vypad. Jasně, máma taky něco prohlásila a pak i táta něco podobnýho, v obou případech šlo o ten montgomerák. Mně pořád připadá do deště docela dobrej, i když, mezi náma řečeno, po těch desíti letech, co ho tahám, už moc dobrej není a Montgomery by si ho nejspíš neoblík ani do zákopů v první linii. Jenže Montgomery je maršál a může vyfasovat každej měsíc novej.

Venku se déšť začal míchat se sněhem, kapánek brzy, povídám si; vypad jsem z desítky u vinohradský tržnice a zakroužil k tý hospodě, furt to byla ta stará dobrá s dřevěným obložením ztmavlým kouřem z cigár a čvaňháků, se smradem připálený cibulky, kyselýho zelí a papriky, ještě pořád s poctivejma porculánovejma táckama, plechovou reklamou na velkopopovickýho kozla a místo ubrusů se vzorkovaným vikslajvantem tu a tam propáleným od vajglů. Nálevní pult byl v tom nejtmavším koutě, ze šera se třpytilo sklo a světélkovaly nápisy a obrázky na flaškách s gold king whisky, žitnou, old dry ginem, šartréskou, kejrumem, vodkou, myslivcem a řezanou brendy, mosazný pípy byly jako ze starýho zlata a dohněda vyuzenej strop se ztrácel nad dvěma plechovejma širmama s pětadvacítkama

v historickejch objímkách s porculánovým lemováním, který vrhaly dolů žlutavej přísvit a nahoru tmu.

Moldánek už tam seděl, před sebou malý pivo.

Hodil jsem monťák na kolík a kejvnul na vrchního. „Taky malý?“ zeptal se.

„Normální,“ řekl jsem bodře. „Já jsem zaplaťpánbu v richtiku. Strejda má holt ty ledviny v hajzlu, tak musí bejt opatrnej.“

Pingl chápavě kejvnul, popad sklenici a jedním prstem druhý ruky strčil do kohoutu.

„Co to má bejt,“ řekl mi tiše Moldánek. „Jakej strejda a ledviny? Kamaráde, to bych si vyprosil.“

„Legenda pro vrchního,“ já na to. „Kvůli utajení.“

Moldánek chvíli vrtěl hlavou s tím nepřítomným pousmáním, který jsem slyšel v telefonu. „Sám jsi legenda. Aspoň u kriminálky jo... Starší pamětníci tam dnes vykládaj mladejm strážmistrům o tvejch kauzách a varujou je, aby si s tebou nic nezačínali.“

„Všecky svý kauzy – když už tomu tak chcete říkat –, jsem vždycky myslel dobře, soudruhu majore. I tehdy, když jste mě za jednu z nich poslali do Bernartic.“

„Já tě tam neposlal. To už jsme si snad vyříkali, když jsme tu seděli posledně, ne?“

Posledně jsme tady seděli před třema rokama a já se v důsledku toho na čas stal opravářem kolotočů.

„Ale jo,“ řekl jsem, „dejme tomu, že jsme si to vyříkali. Taky dejme tomu, že u vás pamětníci opravdu varujou ty mladý vyjukance, aby si se mnou nezačínali. Ale proč zrovna vy, kterej o mejch takzvanejch kauzách víte nejvíc, si se mnou začínáte furt, i když jsem vám přece mockrát řek, že jsem především soustružník, kterým hodlám zůstat?“

„Mňo,“ na to major, „ono to tak trošku je a trošku zase není, co bysme si povídali. Příkladně sis dneska se mnou nemusel domlouvat schůzku a moh jsi zůstat tím soustružníkem. Jenže ono ti to nedalo.“

„Co?“ já na to.

„Co já vím,“ pokrčil ramenama. „Pravděpodobně už máš zase interes o kdovíjakou záhadu a potřebuješ, abych tě dekoval, kdyby něco.“

Pingl mi přines pivo a od čárky na tácku k prvnímu loku to chvilku trvá. Napil jsem se a přitom si převaloval v hlavě, jak mě Moldánek vyčíh a co mu vlastně mám říct, abych mu rovnou nemusel dát za pravdu. Nakonec jsem došel k názoru, že jestli od něj opravdu potřebuju, aby mě dekoval, bude nejlepší vybalit to na něj rovnou. Utřel jsem si teda pěnu pod nosem a zeptal se: „Kdo byl ten mrtvej u paní Kocourkový?“ A když neodpověděl, upřesnil jsem mu to: „U tý učitelky klavíru na Solidaritě? Neříkejte, že o tom nevíte.“

Z dráťáku se tiše linulo: *Na okně seděla kočka, byl horký letní den...*

Nebyl. Pršelo, chvílema dokonce se sněhem, a Den znárodnění už byl za náma.

Major si loknul ze svýho legračního piva. „Jdeš na to moc zhurta, Otakare,“ zabručel, pořád jakoby duchem částečně někde jinde. „Ostatně proč bysme...“ Najednou se obrátil k nálevnímu pultu a zavolal na pingla: „Dejte mi sem jedny slaný tyčinky.“

„No jo, soudruhu majore,“ řekl jsem, „chápu, že se vám o tom nechce mluvit. Já si samozřejmě nemyslím, že je na to celá esenbárna krátká, to bych si nedovolil, že jo, ale –“

„Kuš,“ na to Moldánek. „Esenbárna, esenbárna... Co to je za výraz, esenbárna?! Krátký na to samozřejmě nejsme – zatímco ty si stejně samozřejmě myslíš, že jo. Obojí je trochu zjednodušený... Určitě víme a jsme schopní zjistit fakta, k jakým se ty v životě nedobabráš, a taky jsme je v tomhle případě zjistili. Všechno ovšem zjistit nedokážeme, protože musíme postupovat tak, jak nám ukládají a dovolují předpisy a zákony. Zatímco ty –“

„Jasně, já můžu ignorovat předpisy a přestupovat zákony, protože ani předpisy, ani zákony neznám, a že jejich neznalost

neomlouvá, to zase nevím, a pokud jo, je mi to ukradený. Teda až do chvíle, kdy mě znovu zabásnete."

„Ale ne, sakra," na to Moldánek. „Koukej, Otakare – napřed mi řekni, odkud to víš a co o tom víš."

Chvíli jsem se tvářil, jako že se mě jeho řeči dotkly, načež jsem vybalil, že se znám s jednou žákyní paní Kocourkový a ta mi o tom řekla, jelikož si neví rady s paní Kocourkovou, která přestala dávat hodiny, a tak dále. „Aha," kejval major, „no jo... A ta žákyně jinak neví nic bližšího, co by ti o tom řekla, leda to, co posbírala někde po baráku, kde Kocourková bydlí – a toho asi taky moc není, jelikož ani sama Kocourková o tom dohromady nemá co říct. Tudíž ty vlastně taky nevíš prakticky nic... Hm. Ona je to dost divná věc. Šetříme ji už nějakej čas a já bych řek, že jsme si už zafixovali jistej pohled na ni; neříkám, že ten pohled nemůže bejt chybnej. Jenže na základě zjištěnejch fakt, stop a tak dále jinej pohled mít nemůžeme, pokud nechceme přizpůsobovat ty fakta a stopy svejm hypotézám a dobrat se aspoň přibližnýho řešení. Obráceně to přitom nejde; jakákoli hypotéza postavená na těch zjištěnejch skutečnostech je nesmyslná."

„Takže by možná neškodilo," já na to, „kdyby se na to podíval někdo, kdo nemá zafixovanej ten váš pohled."

Moldánek se ušklíb. „A protože u nás nikoho takovýho nemáme – všichni buď ten případ znají, nebo přejímají hypotézu většiny, jelikož nemají praxi, intuici nebo zájem vytvořit si vlastní názor, případně všechno dohromady – a to nemluvím o těch, co o tom vědí málo nebo vůbec nic, protože musej řešit jiný záležitosti – měl bych nejspíš připustit, aby se tím nějakej čas zabejval soudruh Fink, ten známej postrach kriminálky. Musel bych k tomu samozřejmě mít svolení vyšších míst. Asi by ani pro mě nebylo jednoduchý takový svolení získat a docela jistě bych musel kejvnout i na to, že veškerý riziko a případný následky ponesu já."

„Můžete se o to rozdělit s podřízenejma."

„Nemůžu. Mysleli by si, že jsem se zbláznil, když na to chci pustit amatéra a na starý kolena riskovat, že mě pošlou do předčasnýho důchodu.“ Zatvářil se zamyšleně a dodal: „Mňo – když se to vezme kolem a kolem, on by vlastně ani nebyl tak předčasnej.“

Jeho nálada ladila s okolím. Kromě nás a tří osamělejch pivařů u různejch stolů nebyla v hospodě ani noha, takže skrz tichý předení dráťáku bylo slyšet i chvějivý tikání obdélníkovejch kuchyňskejch hodin v krémově světlezelený kombinaci (máme doma podobný) a občasnej bzukot unavený mouchy umírající na okně sešlostí věkem. Déšť zvenku sem doléhal jenom jako nenápadnej šum zapnutýho transformátoru nebo ševel hodně vzdálený řeky, do kterýho občas zazněly něčí kroky; pokaždý se blížily odnikud a zapadly nikam... Moldánek lámal slaný tyčinky a drobil je po stole, jako by dočista zapomněl, že jsou k jídlu, a pingl za nálevním pultem se na to díval kapánek dotčeně. Najednou se otevřely dveře a vešla holčička, asi desítiletá; na hubenejch ramínkách jí tály vločky mokrýho sněhu, na krku měla na tkaničce plochej mosaznej klíč od fabky a v ruce se jí kejvala modrá třílitrová bandaska.

„Čtyři půllitry míchanýho,“ přála si a výčepní se dal do pohybu jako plechoví kováři na pouťový střelnici, když se omylem strefíte do terče.

„Paní Kocourková,“ řekl Moldánek, „ke mně pojala důvěru a celkem spontánně vypověděla, že byla v Roztokách u svý vnučky, aby jí hlídala dítě, protože tam na čtrnáct dní vyřadili z provozu mateřskou školku. Nějaký opravy, havárka topení nebo co – to není důležitý. Měla tam bejt do sedmadvacátýho srpna. Ale protože její vnučka během tejdne našla jiný řešení, nebo se snad nějak porafaly, co já vím, a taky to nejspíš není důležitý, vrátila se o pár dní dřív.“ Slaná tyčinka rupla a Moldánek se na ni zadíval, jako by se ho to dotklo. „Vrátila se a našla v koupelně ve vaně mrtvolu nahýho chlapa.“

3

Napadlo mě, jak by bylo krásný sejít se s Moldánkem někdy v hospodě jenom proto, abysme tam ochutnali nějakej speciální guláš nebo neobvyklý pivo. Bohužel jsem nikdy nenašel dost odvahy, abych ho na ten guláš nebo neobvyklý pivo pozval, a on by nejspíš stejně neměl čas. „Nahej chlap ve vaně v koupelně," povídám, „to je sice zábavný, ale –"

„Ujišťuju tě, že pro tu paní to nijak zábavný nebylo," přerušil mě Moldánek. „Jaký ale zase?"

„Ale," já na to, „řek bych, že jak to podáváte, jde jenom o teoretickej příklad. Nahá mrtvola ve vaně, to není žádnej velkej originál. Neměla třeba na nose cvikr? Něco takovýho jsem čet v jedný detektivce."

„Samozřejmě žes to čet v detektivce," řekl major nevesele. „Já dokonce vím, ve který, napsala ji jedna Angličanka. I u nás na kriminálce se tu a tam najde někdo, kdo čte tuhle literaturu. Když s tím dotyčnej na poradě vyrukoval – musím předeslat, že dost nesměle – myslel to tak, že jako nějakej... no, řekněme maniak... nám chce předvést na příkladu z jakýhosi vymyšlenýho příběhu, že takový věci jsou možný i ve skutečnosti, a že na rozdíl od knížky na to žádnej detektiv nepřijde."

„Ale vy jste to odmít."

„Samozřejmě."

„Proč?"

„Protože mrtvola neměla ten cvikr."

„Jasně," řekl jsem. „Takovej cvok by byl důslednej. Co dál? Myslím k tý mrtvole."

„Tak moment," Moldánek na to. „Nejdřív bych rád slyšel, jakej máš důvod, aby ses o to zajímal."

„Přece jsem vám říkal, že ta žačka –"

„Jasně, žačka. Co je to za dítě?"

„Žádný dítě. Na piáno hraje devět let a k tý paní si chodila pro všelijaký speciální rozumy."

Chtěl vědět, o jaký rozumy šlo, tak jsem na něj vybalil prstoklady. Koukal na mě kapánek nedůvěřivě. „Ale to není podstatný," řekl jsem na závěr. „Žačka s učitelkou si vytvořily určitej vztah, kterej teď žačce chybí, protože učitelka přestala dávat hodiny a žákům se omlouvá škvírou ve dveřích zajištěnejch řetízkem."

„To jsem nevěděl. Co je zač ta žačka?"

„Jedna kamarádka."

„Nějak se jmenuje, ne?"

„Já ji znám jen jako Maky. Je jí asi dvacet nebo tak nějak a bydlí v Karlíně. Kde přesně, to taky nevím."

„Zase ta vaše trampská mafie. Kamarádka – a ty nevíš, co je zač."

„Nepotřebuju to vědět, protože je to kamarádka."

Vrtěl hlavou a žmoulal si bradu.

„Soudruhu majore," řekl jsem, „je na tom něco špatnýho, že pro nás občanský průkazy nejsou důležitý?"

„Hm," na to Moldánek. „Tak ses k nim dal?"

„Ke komu? Není to žádnej spolek."

„Je a není," zabručel. „Máme tu nějaký rituály a osady a šerify a vlajky, nedovolený ozbrojování a podezřelý sjezdy; tak to aspoň podává patřičný oddělení."

„Nedovolený ozbrojování, to jsou výjimky – a trampové se od nich z velký většiny sami distancujou, soudruhu majore."

„Kdybych měl přemejšlet ještě nad tímhle... Mám svejch starostí dost a abych pomalu šel." Zasmušile rozlámal další tyčinku. „Kde jsme to přestali?"

„Prosil jsem vás o nějaký údaje – k tý mrtvole."

„Dejme tomu, že jsi mě prosil. Ta mrtvola – byl to muž, padesátiletej, dobře živenej i udržovanej," hmátnul do kapsy pro brejle a nasadil si je, z jiný kapsy vytasil notes, otevřel ho, zalistoval, zastavil se u jedny stránky a přes brejle na ni mrknul, „sto sedmdesát osm centimetrů, jednaosmdesát kilo," zastrčil notes zpátky do kapsy, sundal brejle, složil je a pokračoval: „Pěstěný ruce, prošedivělej, čelní pleška, na nose otlaky typický pro častý nošení brejlí... Byl asi čtyřiadvacet hodin po smrti, rigor mortis už odezníval. Nenašlo se nic, co by mu snad patřilo nebo mohlo patřit."

„Ani ty brejle?"

„Byly tam různý, ale všecky patřily majitelce bytu. Jak si tak člověk ty starý brejle schovává, když si pořídí silnější."

„Na co umřel?"

„Zatím to vypadá, že na předávkování nějakým barbiturátem. Takový přepráškování občas takhle dopadne, když je dotyčnej k tomu náchylnej. Ty šrámy byly jen povrchní –"

„Jaký šrámy?!"

„Ale no tak, jaký šrámy, jaký šrámy... copak já vím? Vypadalo to, jako by ho někdo seřezal bičíkem na psa. Ale něco z toho už se zřejmě stalo post mortem, teda – po smrti."

„A – ten bič, nebo co – to se našlo?"

„Co tě nemá."

„Z čeho jste usoudili, že to byl bič?"

„Nejsem technik. Inu, moh to bejt třeba provázek, jestli se ti to zdá praktičtější."

Praktičtější se mi to samozřejmě nezdálo a neváhal jsem se k tomu přiznat. „Byla v tý vaně voda?“ zeptal jsem se.

„Ne. Mohla tam sice bejt... ale špunt byl venku.“

„A stopy po nějaký další osobě?“

„Ani jedna. Uklizeno.“

„Takže vražda?“

Moldánek pokrčil ramenama.

„A co otisky prstů?“ zeptal jsem se. „Toho mrtvýho myslím.“

„V evidenci je nemáme.“

„Otisky někoho jinýho se našly?“

„Jako se najdou vždycky. Různý, takový i onaký. Na dveřích, na piáně, na telefonu... Některý jsme určili, ty jsou zdůvodnitelný docela normálním způsobem.“

„A některý ne?“

„Taky jako vždycky – nebo skoro jako vždycky. Nemusí to nic znamenat, na všechny lidi, co tam docházeli a mohli nechat otisky, si majitelka bytu vzpomíná jenom tak tak.“

„Chodilo jich tam tolik?“

„Na ten klavír.“

„Copak nemá napsanej nějakej rozvrh?“

„Ale jo, to má. Jenomže je to dost stará paní a lidi se občas telefonicky omlouvají, jindy zase chtějí hodinu přesunout...“

Kejvnul jsem, že chápu. Taková stará paní si nemusí pamatovat, kdy má kterej její žák hodinu; hlavně že si to pamatujou oni. O něco míň chápu, jak je možný, že se v její vaně najde mrtvej a sešvihanej nahej chlap a kriminálka za celý dva měsíce nepřijde na to, kdo to byl a jak se tam dostal.

„Kdo říká, že jsme nepřišli na to, kdo to byl?“ řekl Moldánek. „Byl to nějakej Piotr Stachowski.“

„Cože? Polák?“

„Jo. Z Varšavy.“

„Co tady dělal, se ví?!“

„V srpnu byla ve Stromovce výstava poštovních známek spojená s burzou a dražbou a kdovíčím. Sjeli se sem filatelisti z různejch zemí... dražit, vyměňovat... a tak.“

„Ten Stachowski byl filatelista?“

„Zřejmě, když sem kvůli tomu jel.“

„Jak jste na to přišli?“

„Máme všelijaký dohody v rámci... no, tak. Zkrátka dohody. Rozeslali jsme fotografie, příbuzní ho identifikovali.“

„Přímo – rodina?“

„Příbuzní. Rodinu – teda ve smyslu manželka a děti – neměl. U filatelistů to občas bejvá.“

„Proč u filatelistů?!“

Moldánek se usmál. „Filatelie, kamaráde – to je taková vášeň... Člověk prostě na ženění nemá čas, pokud na to vůbec pomyslí. Ale taky je to třeba naopak – člověk se dá na filatelii, aby si nějak vynahradil, že nemá manželku a dětičky. Ostatně to nemusí bejt zrovna filatelie; takovejch koníčků je. A taky to samozřejmě není pravidlo.“

„Paní Kocourková se k tomu Polákovi samozřejmě nezná,“ řekl jsem.

„Tvrdí, že ho nikdy v životě neviděla – a taky o něm neslyšela. Sama o filatelii nemá ponětí.“

„A někdo jinej v tom baráku?“

„Nikoho takovýho jsme nenašli.“

„Někde musel bejt ubytovanej, ne?“

„To jistě.“

„No – a hotely, ubytovny...?“

„Nikde nic. Přiletěl do Ruzyně, zdá se. Tam se jeho stopa ztrácí. Cestující, co nastupujou do autobusu aerolinií, se už podle letenek nekontrolujou. Zdá se, že do toho autobusu může na letišti

nastoupit ledaskdo; snad s ním odjel do města a vystoupil na Náměstí Republiky. Ale to už je jen dohad."

„Na tý výstavě ho někdo viděl?"

Major pokrčil ramenama. „Hledej svědky na výstavě, kde se za den vystřídaj stovky lidí – notabene v době, kdy už ho tam minimálně dva dny nikdo vidět nemoh, protože jako nebožtík ležel u paní Kocourkový ve vaně."

Zeptal jsem se, jestli se u paní Kocourkový třeba někde běžně neválely rezervní klíče, a když ne, jestli byt nenašla odemčenej. Moldánek chvíli mlčel, pak vzal popelník a začal do něj smetat drobečky. „Ten byt," řekl, „odemčenej nebyl. Nástroje, jakejma se tenhle typ zámku dá odemknout – pokud se to umí –, samozřejmě existujou, ale jejich použití v tomhle případě je diskutabilní."

„Jo? A jak tomu mám rozumět já?"

„Specialista uvádí do protokolu jenom domněnky. Že prej mikrostopy paklíče nejsou průkazný, a navíc je překrylo použití normálního klíče, když odemykala majitelka bytu."

„Musely tam teda bejt, když bylo co překrejt."

Moldánek pokrčil ramenama. „U soudu by prej ve prospěch těch stop nevypovídal."

„Jakej to teda je specialista?!"

„Odpovědnej. Jinak by to nemoh bejt specialista."

Přelomil vejpůl další tyčinku a já se napil a otřel si pěnu pod nosem. „Je tam balkón?" zeptal jsem se.

Moldánek se pousmál. „Je. Takový to – francouzský okno... Já teda nevím, proč se tomu vůbec říká okno, když jsou to dveře."

„Dveře na balkón?"

„Jo. Prosklený odshora dolů."

„A zamčený."

„Ne. Odemčený."

„Aha. Tak tamtudy –"

„Nevím, jestli právě tamtudy," na to major. „Ten byt je naneštěstí v pátým poschodí."

„To jste moh říct hned."

„Já myslel, že to tam znáš."

„V životě jsem tam nebyl," řekl jsem. „Bude vám vadit, když se tam zajdu podívat?"

„Zakázat ti to nemůžu."

Kul jsem železo, dokud bylo žhavý, jak se malebně říká: „A nemoh byste, když k vám ta paní Kocourková, jak jste sám říkal, pojala důvěru, zavolat..."

„No ne," na to major, „no ne..."

„Aby se mě nebála," dodal jsem.

„To bych ostatně moh. Ale opravdu jenom to, že jistej pan Otakar Fink, kterej se k ní chystá, je prověřenej a neškodnej – o čemž ovšem sám poněkud pochybuju."

„To jí neříkejte."

„Ani nápad. Moje pochyby o tvý neškodnosti se taky netýkaj starejch učitelek klavíru."

„A – moh byste jí brnknout už dneska?"

„Rovnou odtud jedu do kanceláře. Takže jestli na to nezapomenu..."

Pro všechny případy jsem poděkoval předem.

Myslel jsem, že se ještě na plno věcí zeptám, ale měl najednou naspěch a že prej už mi toho řek dost.

„To, co jste mi řek," já na to, „tam jistě dávno ví celej barák. Pochybuju, že by o tom ta babka někomu nevyprávěla – i když jste říkal, že se jí o tom nechce mluvit."

„Přinejmenším," řekl major, „mohla těžko vyprávět o identifikaci mrtvoly."

„No jasně. Když jste se jí ptali, jestli jí něco neříká nějakej Piotr Stachowski, kdepak by ji bejvalo napadlo, koho tím myslíte."

Nejspíš se se mnou nechtěl hádat. „Kdyby sis na to snad udělal nějakej zvláštní názor," řekl a rval se přitom do kabátu, „zavolej. Mně osobně, s jinejma se o tom nebav. Můžeš i domů; jo, bude to dokonce lepší – když to nebude zrovna o půlnoci. A ještě něco; zavolej hned – a to kdykoli – pokud bys snad narazil na něco, o čem jsem s tebou nemluvil."

Chtěl jsem mu říct, že jestli okolo toho mrtvýho polskýho filatelisty ve vaně šmejdila celá jejich mordparta včetně čety techniků a specialistů, jakou jsem asi tak moh mít naději, že najdu něco, co oni nenašli, notabene po dvou měsících?

Bejval bych mu řek ledacos, kdyby mi k tomu poskyt čas. Najednou byl pryč a já moh bejt rád, že za mě zaplatil pivo. Tím mě ostatně moc nevytrh.

„Ten váš strejda je teda nervóza, co?" vnucoval se pingl a smetal utěrkou drobečky z ubrusu. „Dal si tyčinky a jedinou nesněd."

„On je ani jíst nechtěl," řekl jsem. „Doma se uklidňuje tím, že láme čtyřky špejle, který tady pochopitelně nemáte."

„To teda fakt nemáme," připustil pingl. „Čtyřky jste říkal? Kdyby sem váš strejc zapad častějc, moh bych je pro něj objednávat."

Slíbil jsem, že mu to řeknu, a vypad jsem.

4

V šestnáctce jsem se ještě chvíli pochechtával, ale dál než na Floru mi to nevydrželo. Když jsem stanici za strašnickou vozovnou vystupoval, už mi nebylo do smíchu ani trochu. Kdo by se mi taky divil; napadlo mě, že jsem vlastně Moldánkovi skočil na špek, kterej jsem na sebe nalíčil sám.

Blok F VI, číslo 883. Zdá se to jednoduchý, ale než jsem to našel, hezkou chvíli jsem se motal širokejma, nudnejma, liduprázdnejma a úplně stejnejma bulvárama zánovního sídliště Solidarita. Ještě pár let po válce tady byly širý lány, na kterejch se zelenala řípa, a v Jiráskově stromořadí bylo běžný potkat fasuněk taženej těžkejma koňma s copánkama ve hřívě a mosaznejma penízkama na postrojích. Kočí v baťovkách šel podle vozu a ty obrovský středověký rytířský kobyly šimral bičem s uzlíkama a červeným střapečkem po svalnatejch zadkách, který se mu občas odměnily dávkou zlatejch kobližek. Když bydlíte na Skalce, notabene s výhledem na Hostivař, zachováte si ke svýmu domovu kapánek pastorální vztah. Jak mi tuhle vysvětlil Letenský, slovo pastorální nemá co dělat s pastou na zuby, ale s pastýřema, který místo pasení hudou na fujary dost nedostatečně oháknutejm rokokovejm paničkám v parku ve Versajles, kam se nejspíš pokoutně vloudili

dírou v plotě. Jak že to souvisí s mým skaleckým vlastenectvím? Je to prostý; kterej kluk z vnitřní Prahy zná krásu rozsáhlejch strnišť mezi barákama a kvetoucích akátovejch háječků v zemi nikoho?

Blok F VI jsem objevil na druhým konci, kousek od konečný šestnáctky na Zborově. Bylo to osm či snad deset slepenejch pětipatrovejch baráků a číslo 883, kde měla bydlet paní Kocourková, bylo zhruba uprostřed. Chodník byl od silnice oddělenej pruhem vypelichaný trávy, ze který každejch osm nebo deset kroků trčel sotva dvoumetrovej hubenej stromek přidrátovanej ke kůlu. Na protější straně ulice to vypadalo lautr stejně. Jelikož se už stmívalo, bylo tu zatraceně nevlídno a nažloutlej svit veřejnýho osvětlení, místama ještě pořád provizorního, to nijak nevylepšil.

Domovní dveře byly odemčený; tak jsem se pozval dál, mrknul na poštovní schránky, objevil tam papírek s tenkejma hůlkovejma písmenkama *KOCOURKOVÁ B.* a vzal jsem to nahoru po schodech, abych si udělal povšechnej obrázek o celým baráku.

Než jsem s dvojím zapnutím světla vyšplhal do pátýho patra, poučil jsem se, že v těchhle divnejch domech zřejmě po schodech nikdo nechodí a z výtahu taky nikdo nevystupuje v poschodí, ve kterým nebydlí. Tímpádem maj nájemníci možnost rozšiřovat si obytnej prostor využíváním chodeb před svejma dveřma; a tak na podesty stavěj květináče s palmama a filodendronama, truhlice, almárky a botníky, po zdech si rozvěšujou obrázky, nebo si aspoň vyrovnaj před dveře pár párů škrpálů, jako by věřili, že jim je někdo vyčistí, až se nebudou koukat. Jak došli k víře, že jim je nikdo neukradne, se budu muset teprv zeptat.

Pátý patro se v tomhle nijak nelišilo; z toho, co jsem vyjmenoval, tam bylo všecko, a navrch ještě jeden napůl plastickej celuloidovej Pepek námořník. Ale ten asi nepatřil paní Kocourkový; na podobný ptákoviny vypadala až moc solidně, byť se jí tu a tam ve vaně povalovali mrtví filatelisti z Varšavy.

Když jsem zazvonil u jejích dveří se stejným nápisem *KOCOURKOVÁ B.* jako dole, nejdřív se za nima ozval kapánek nervózní štěkot nějakýho ňuflíka. Potom ho okřik lidskej hlas a dveře se pootevřely na dýlku bezpečnostního řetízku.

„Dobrý večer," povídám do tý škvíry, „posílá mě za váma major Moldánek z kriminálky. Jmenuju se Fink, paní Kocourková. Doufám, že vám pan major nezapomněl oznámit, že se tu stavím." Přemejšlel jsem přitom, co znamená to B. za jejím příjmením. Božena nebo Bohuslava, případně Beatrice nebo Bohdana...?

Řetízek zachrastil a dveře se otevřely. „Zrovna před chvilkou pan major volal... jen pojďte dál, pane Fink. Odpusťte, že vám neříkám podle šarže, on mi ji pan major neřek, víte..." Psa držela v náručí, takovej bílej chumáč chlupů, na kterej asi žádnej bič nepotřebovala. Sama byla drobná, hubená a měla růžovej dobrotivej obličej jako ta hodná babička s bábovkou v předválečným reklamním kalendáři Dra. Oetkera, kterej si máma schovává kvůli receptům.

Zavedla mě do kuchyně, kam taky jinam, a když pustila psa na podlahu, zeptala se, jestli si dám kafíčko, ale ona že prej má jen z melty, protože opravdický mletý jí nedělá dobře na šťávy. Mávnul jsem rukou, ať to nechá bejt, kafe do sebe stejně leju celej den a jenom mi prospěje, když si ho taky někdy odřeknu, a ona na to, že to chápe, ta práce, co dělám, je asi náročná a nejspíš se při ní ani nemám čas vyspat, a co že jsem to tedy vlastně chtěl, vlastně aha, vždyť vás poslal pan major – a mě napadlo, proč přestala předčasně hlídat to dítě v Roztokách. Asi ho někde zapomněla. Stejnej důvod mohla mít pro odmítání Maky a ostatních – za tu dobu, co se tady motali esenbáci, mohla zapomenout, proč za ní žáci choděj.

Rozepnul jsem si montgomerák, skácel se na kuchyňskou židli a povídám: „Povězte mi, proč jste se od vnučky vrátila dřív, než jste původně měla."

Sedla si naproti a jednu ruku spustila volně dolů, kde ji okamžitě začal olizovat pes.

„To je lásky," řekl jsem. „Jakápak je to rasa?"

„Maltézák. Vy se ve psích rasách nevyznáte?"

„Ne. Jakpak se jmenuje?"

„Amis."

„Amil taky existuje?"

„No vida, v literatuře se vyznáte. Amila měl bratříčka. A ještě Adonise a Ariela."

„Je roztomilej."

Kámošové Amis a Amil, o těch nám povídal pan učitel Jouza na měšťance, když u nás suploval, že prej to byli dvojníci a napáchali mraky děsně udatnejch skutků. Když jsem tu knihu po mnoha letech objevil v jednom zastrčeným regálu u Letenskýho, vrhnul jsem se na ni plnej vzpomínek na to dávný školní vyprávění a byl jsem těžce zklamanej, protože Julius Zeyer ty příběhy nevyprávěl ani zdaleka tak napínavě jako učitel Jouza. Z těch dalších Adonise zabil kanec; kdo byl Ariel, už jsem zapomněl, pokud nešlo o značku motocyklu.

„Ale vy jste se ptal –"

„Proč jste se vrátila předčasně, paní Kocourková."

„Jak bych vám to řekla..." Zarazila se. „Ale já už to přece všecko říkala kolikrát a podepsala jsem taky protokol, copak jste ho nečet?"

„No, víte," já na to, „kriminalistická praxe připouští, že časovej odstup mnohdy vzpomínky svědků zpřesní. Tyhlety analýzy časovejch odstupů dělám pro majora Moldánka zrovna já. Ale to není všecko; mám v resortu taky psychologii pohledu zúženýho časovou optikou – a tak dále. Je to dost složitej obor, paní Kocourková, a pořád je v něm co dohánět."

Zase jsem měl ten dojem, kterej občas mívám, že vedle mě stojí a za mě mluví nějaká strašidelně ukecaná zrůda. Rád bych věděl,

jestli by mi major i nadále přisuzoval geniální intuici, kdyby měl možnost slyšet, jakejma šílenejma plkama dociluju svejch ohromujících úspěchů.

„Tak to vidíte," povzdychla si paní Kocourková, „a laik si řekne: policajti. Jako byste ještě nosili kohoutí brka... Víte, pane Fink, já sice do protokolu uvedla, že jsem se vrátila, protože jsem vnučce přispěla na hlídání; ale vlastně jsem se vrátila tady kvůli Amisovi. Myslela jsem si původně, že mu to v Roztokách prospěje, že mu tam bude líp než tady, protože mají zahrádku... Jenomže on je zkrátka maltézský pinč. Tuhle rasu vypěstili maltézští rytíři, psíci byli ozdobou jejich rytířských sálů, polehávali tam na předložkách krbů... znáte to."

Neznal jsem to, ale dělal jsem, že jo. Přemejšlel jsem honem, co vím o Maltě, a kromě toho, že mýmu oblíbenýmu (hned po Bigglesovi) Edmondovi Dantésovi říkali Maltánec, dokud se nestal hrabětem Monte Cristo, jsem si vzpomněl jenom na záběr z mnohadílnýho filmovýho cyklu *Zač jsme bojovali*, kde nějakej Malťan, asi potomek tamějších rytířů, stojí ve zříceninách La Valletty a střílí z koltu po německým střemhlavým Ju 87, u nás obecně známým jako štuka.

„Prostě je to psík do interiéru," dokončila bábrle Kocourková. „A tam zase nemohl být kvůli pravnoučeti; to dítě má alergii na psí chlupy. No věřil byste tomu, pane Fink?!"

Musel jsem nad tím zavrtět hlavou, protože jsem o alergii na psí chlupy v životě neslyšel. „Dneska je plno takovejch moderních chorob, že jo," řekl jsem. „Nikdo neví, kde se berou, ale každý druhý dítě nějakou má. Jedno nesnáší ruský kolo, jiný zase třeba anglický játra. Ale jak může mít to vaše pravnouče alergii na psí chlupy, když žádnýho psa nemaj?!"

„No vidíte," povzdychla si paní Kocourková. „Nemají psa, ale alergii, tu jo. Takže nebylo jiné řešení než najít někoho spolehlivého na hlídání..."

„A – vy nemáte –“ Nevěděl jsem honem, jak to říct. Jestli šlo o pravnouče, musela přece taky někde bejt babička.

„Ale jo, to jo,“ na to paní Kocourková, „však oni taky bydlí v domku mojí snachy. Jenže ta je v produktivním věku, pracuje v Praze na óenvé; kdepak, ta by se uvolnit nemohla. A syn jezdí po montážích až někde v Indii. Je inženýr.“

„Takže jste museli hledat –“

„Naštěstí jsme tu paní našli – a já na to přispěla pár stovkama, když už jsem mladým kvůli tady Amískovi nemohla pomoct.“ Podrbala čoklíka za uchem a ten sebou radostně zazmítal.

„Chápu,“ řekl jsem. „Teď mi laskavě popište, jak to bylo dál.“

„Včetně cesty?“

„Jela jste vlakem?“

„Myslíte – tam?“

„Myslím zpátky.“

„No, víte – já jela tam i zpátky stejně.“

„Chápu. Ale jak?“

„Vždyť to povídám. Vlakem z Masarykova, teda na Masarykovo, vlastně na Střed, jak se mu teď říká. Potom tramvají... Měla jsem kromě Amise velkou tašku a ještě kufřík... plné ruce jsem toho měla, pane Fink. Oddychla jsem si, když jsem s tím vším konečně byla tady ve výtahu.“

„Potkala jste někoho? Myslím v domě.“

Zavrtěla hlavou. „Tady se lidi potkávají jenom náhodou; jediné místo, kde se s někým můžete potkat, je u výtahu nebo v něm. Schodištěm se tady nechodí – ani dolů, ani nahoru. Jen v opravdu výjimečných případech, třeba při nějaké opravě. Ale nemuset ven s Amískem, zůstala bych doma jako sousedi.“

„Copak nechoděj do práce?“

„Vidíte, to mě nenapadlo... možná proto, že se s nimi nepotkávám. To víte, já do práce dávno nechodím.“

„Tak dávno to zase nebude."

„Pomalu deset let."

„To jste tu ale nebydlela, paní Kocourková."

„Samozřejmě, to ne, tenkrát tady tyhle domy nestály. Bydleli jsme na Národní třídě... Vyučovala jsem v Pedagogiu na Václavském, to byla taková jako – soukromá doučovací škola... angličtinu a klavír. To víte, po tom osmačtyřicátém jaksi... Pedagogium zrušili, on snad majitel emigroval – a výuka angličtiny se ocitla na okraji zájmu ministerstva školství... Inu, přesněji řečeno – nějaký čas se na ni hledělo div ne jako na ilegální činnost." Zarazila se. „Ale v tom se spolu asi neshodneme."

„Proč ne?"

„Vy přece musíte být politicky prověřený."

„Teď už se na to tak přísně nekouká."

Věděl jsem starou belu, jak se na to kouká, ale jelikož na tom momentálně nezáleželo, proč bych to neřek.

„Musel mě pak uživit jen ten klavír," pokračovala. „Vlastně nejen mě, to jsem ještě měla manžela. Učila jsem pak pod Osvětovou besedou. Manžel byl invalidní... a pak se k tomu přidala další nemoc. Umřel ve třiapadesátém. Krátce nato jsem šla do důchodu; musela jsem pak z bytu, nemohla jsem platit nadměrnost ani luxus..." Úsporně se zasmála. „Klavír se mi sem vešel tak tak, ale hrát na něj stejně můžu jen dopoledne. Jinak si sousedé stěžují na hluk."

„Takže už neučíte?"

„Ale ano, to ano... samozřejmě nemám tolik žáků jako dřív, ale nechat toho dost dobře nemůžu; je to přece jenom..." Jako by se polekala toho, co řekla, a s malou pomlkou dopověděla trochu do ztracena: „To víte, když si člověk na ty žáky zvykne..."

„Paní Kocourková," řekl jsem, „jestli si tím kapánek načerno přivyděláváte k důchodu, přede mnou se s tím skrejvat nemusíte. Mně je to fuk a nikde se o tom šířit nebudu. S některejma z těch žáků

jsem mluvil; jedna žákyně mi říkala, že se u vás učí všelijaký fígle okolo klasiků...“

Kocourková se usmála a řekla: „Hanka Makovská... ta se u mě vlastně nemá co učit. Někdy se mi zdá, že ke mně chodí jen tak – aby mi udělala radost.“

„A dělá vám ji?“

„Ale jistě... jak si osvojuje všelijaké ty –“

„Tak proč jste ji teda přestala pouštět dovnitř?“ zeptal jsem se. „A nejen ji, ale i ty ostatní?!“

5

Mírně jsem ji tím zarazil. Dokonce by se dalo říct, že jsem ji zarazil pořádně. Sehnula se a vzala si na klín psa. Pak ho zase postavila na podlahu a pes vysokým hlasem oznámil, co si o tom myslí.

„No tak, paní Kocourková," řekl jsem, „že prej je od tý doby nepouštíte do bytu. Slečna Makovská je z toho celá špatná. Nenapadlo vás, že jí ty návštěvy u vás taky dělaj radost?"

Nebyl jsem si jistej, jestli ta její Hanka Makovská je zrovna Maky, ale shoda přezdívky s příjmením byla očividná. Navíc to bylo jedno.

Paní Kocourková si povzdychla. „Jo, pane Fink," řekla konečně, „totiž – já mám strach sem někoho pustit... Já vím, že jsou to hodní mladí lidé, většinou děvčata, ale přece jenom je tolik neznám... a každý z těch žáků moh –" Bezradně rozhodila rukama. „Asi vám budu připadat jako pomatená ženská..."

„Ale kdepak," řekl jsem. „Většina lidí není na takový věci zvyklá. Já to chápu a omlouvám se, že jsem vám to přišel připomínat."

Ulpěla na mě pohledem bleděmodrejch panenkovskejch kukadel. „Omlouvat se nemusíte," řekla tiše. „Je to vaše práce, že, vypátrat původce takových... činů je zapotřebí. Spíš bych se měla omluvit já, že vám to komplikuju."

„Vynasnažím se, abych...“ Ne a ne si vzpomenout, o co se vynasnažím, takže jsem radši rovnou pokračoval: „Nedořekla jste, co by každej z těch vašich žáků moh.“

„Myslela jsem to tak, že někdo z nich mohl být ve spojení s pachatelem. Jestli se sem ten někdo dostal nějakým – duplikátem klíče, musel si ho pořídit podle otisku, že. A otisk mohl pořídit jedině někdo, kdo sem chodil a vypozoroval, kde klíč nechávám.“

„Kde ho necháváte?“

„V předsíni, hned za dveřmi na háčku. Pokud ovšem není zastrčený zevnitř v zámku.“

„Odkud víte, jak se dělaj duplikáty klíčů?“

„Od souseda o patro níž.“

„Je zámečník?“

„Kdepak... je důchodce a býval úředníkem na pracovním úřadě. Ale hodně čte.“

„Nejspíš detektivky,“ řekl jsem znechuceně. „Tak vy říkáte, že jste vyjela nahoru, tady jste vystoupila z výtahu –“

„Ano... vystoupila jsem z výtahu. A hledala jsem klíče. Amísek poskakoval a radostně štěkal, a já o těch klíčích věděla jen to, že jsou v kabelce, v kufru, v nějaké kapse v tašce... Naštěstí bylo dopoledne a sousedi nebyli doma – myslím kvůli tomu Amisovu štěkotu; trvalo to nějakou chvíli, snad dvě tři minuty, možná i déle... přesně to nevím. Pak jsem klíče našla.“

„Kde byly?“

„V neceséru v tašce.“

„A odemkla jste.“

„Ano. Odemkla jsem. Jen jsem trochu strčila do dveří, shýbla se pro ta zavazadla – a Amísek dveře rozrazil a vběhl dovnitř. To on mě vlastně zaved do té koupelny; zastavil se před dveřmi, zuřivě se na ně sápal a štěkal a štěkal. Jenomže mě vůbec nic nenapadlo. Víte, co se říká? Že psi vidí duchy. Nemyslím si, že je skutečně vidí; říká se

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Přibližné řešení.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.